

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **T. P.**, zast. JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15.12.2014, č.j.: MV-130037-8/VS-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru bezpečnostního výzkumu a policejního vzdělávání ze dne 18.11.2014, č.j. MV-118707-16/OBVV-2014, kterým mu byla podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“), odmítnuta žádost o poskytnutí kompletní zadávací dokumentace k nadlimitní veřejné zakázce „Dekódování šifrovaných datových komunikací“ zadávané na základě výjimky § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách ve znění rozhodném (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), o níž byla pod č.j. 883/14 informována na svém zasedání dne 6. srpna 2014 vláda ČR.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení jím požadovaných informací v žádosti jako utajovaných podle bodů č. 8 a č. 11 přílohy č. 1 nařízení vlády ČR č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací (dále jen „nařízení č. 522/2005 Sb.“). Zdůraznil, že předmět zakázky,

tj. operativně pátrací prostředky, jsou taxativně upraveny v § 158b odst. 1 trestního řádu. Konkrétně se jedná o předstíraný převod, sledování osob a věcí a použití agenta. Podpůrné operativně pátrací prostředky jsou taxativně vymezeny v § 72 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR a jedná se o informátora, krycí prostředky, zabezpečovací techniku a zvláštní finanční prostředky. Odmítl rozšiřující výklad pojmu „sledování osob a věcí“ také na počítač. Poukázal na § 88 a § 88a trestního řádu, kterými je upraven odposlech a záznam telekomunikačního provozu přísněji než sledování osob a věcí. Upozornil, že podřazením odposlechu telekomunikačního provozu pod „sledování osob a věcí“ by orgánům činným v trestním řízení umožňovalo provádět odposlech bez soudního příkazu, neboť § 158d odst. 3 trestního řádu se o prolomení telekomunikačního tajemství nezmiňuje. Takovýto výklad by byl protiústavním zásahem do práva na ochranu soukromí. Dovodil tak, že odposlech telekomunikačního provozu není sledováním osob a věcí dle § 158d trestního řádu, nýbrž zvláštním vyšetřovacím institutem. Zdůraznil, že Policie ČR není oprávněna telekomunikační provoz dešifrovat. Předmětem posuzované zakázky tak nejsou žádné utajované informace, které by spadaly pod výše uvedené zákonné definice.

Zdůraznil, že svou žádostí požadoval jen předání zadání studie na zakázku, jinými slovy nikoli to, co Policie umí, ale to, co by chtěla umět. Takovéto informace nejsou bez dalšího způsobilé jakkoli ohrozit či poškodit bezpečnostní zájmy státu.

Konstatoval, že zakázkou jsou objednávány postupy a technologie, které nebude moci Policie ČR bezprostředně použít. Dovodil tak, že osobám, které ji získaly, byl umožněn snadný výdělek ve výši 4 000 000,-Kč. Přičemž žalovaný ji mohl pořídit za zlomek sumy pouhým dotazem u kteréhokoliv odborníka – kryptologa.

Žalobce navrhl soudu, aby jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a nařídil, aby žalobci požadované informace poskytl.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Poukázal na to, že je gestorem bezpečnostního výzkumu v ČR. Výzkum je realizován prostřednictvím zadávání veřejných zakázek dle potřeby příslušných složek Ministerstva vnitra a útvarů Policie ČR v rámci programu „Bezpečnostní výzkum pro potřeby státu v letech 2010-2015“. Posuzovaná zakázka spadá do výše uvedeného programu a záměr zadat ji byl řádně oznámen Národnímu bezpečnostnímu úřadu, které ji odsouhlasilo. Dle požadavku odborného gestora byl k podání nabídky vyzván jediný uchazeč, a to Masarykova univerzita v Brně, Ústav výpočetní techniky. Vláda ČR na svém zasedání 6.8.2014 byla o tomto postupu informována.

Nesouhlasil s žalobcovým výkladem § 158b trestního řádu. Uvedl, že pojem „sledování“ je definován jako získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky. Pro správné využití prostředků k utajenému použití je nezbytné utajovat i způsob jejich používání, tj. utajovat i jejich princip, funkci a provedení v souladu s body č. 8 a č. 11 přílohy 1 nařízení č. 522/2005 Sb. Dále odkázal na § 1 odst. 2 nařízení č. 522/2005 Sb., dle kterého při posuzování, zda určitá informace spadá pod položku uvedenou v přílohách č. 1 až č. 18 k nařízení č. 522/2005 Sb., je rozhodné, zda její případné vyjádření, či zneužití může způsobit újmu zájmu ČR, nebo zda může být pro zájem ČR nevýhodné dle § 3 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“).

Zdůraznil, že pokud by nedošlo k utajení celého průběhu výzkumu, vývoje a výroby, počínaje zadáním výzkumného úkolu, byl by výsledek výzkumu předem znehodnocen. V zadávací dokumentaci jsou totiž uvedeny důležité informace o principu a funkci prostředků, které mají být výsledkem výzkumu. Vyzrazení těchto informací by bylo nevýhodné pro zájem ČR, proto byly klasifikovány stupněm utajení Vyhrazené.

Závěrem shrnul, že oba znaky utajované informace, tj. znak materiální i formální byly v tomto případě naplněny, čímž byl dán důvod pro neposkytnutí informace žalobci dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 10.3.2015 žalobce uvedl, že s postupem soudu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasí. Zároveň navrhl doplnit dokazování znalcem z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika se specializací na kryptologii, aby posoudil, zda jím požadovaná zadávací dokumentace může vést k získání výsledků, které by byly v praxi využitelné pro orgány činné v trestním řízení při jejich činnosti, anebo zda se jedná o zadání úkolu fiktivního, v rozhodujících částech nesplnitelného, dále zda by poskytnutím požadovaných informací mohla být ČR způsobena jakákoli újma z hlediska vyzrazení něčeho, co v odborné kryptologické komunitě není doposud známo. Konkrétně žalobce soudu navrhl přibrat znalce RNDr. V. K. Důkaz byl navržen k prokázání žalobcova tvrzení, že se v daném případě nejedná o reálnou veřejnou zakázku, nýbrž o nevýhodnou státní zakázku.

Na základě podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“).

V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání. Žalovaný se ve stanovené lhůtě k rozhodování soudu bez nařízení jednání nevyjádřil a žalobce v replice s tímto postupem výslovně souhlasil. Přestože žalobce zároveň navrhl provést k důkazu znalecký posudek, soud postupoval v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7As 93/2014, neboť za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. nelze považovat návrh účastníka řízení k provedení důkazu před správním soudem. Soud má výše uvedený návrh žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika se specializací na kryptologii za zcela nadbytečný, neboť soud v tomto řízení není oprávněn hodnotit využitelnost či finanční nevýhodnost předmětné zakázky pro ČR. Předmětem soudního řízení je toliko posoudit oprávněnost žalovaného odmítnout poskytnout požadované informace žalobci dle § 7 informačního zákona.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

V žádosti ze dne 18.8.2014 žalobce po správním orgánu I. stupně požadoval zaslat kompletní zadávací dokumentaci k nadlimitní veřejné zakázce „Dekódování šifrovaných datových komunikací“ zadávané dle výjimky § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

Správní orgán I. stupně dne 18.11.2014 žádost žalobce dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl. V odůvodnění uvedl, že žalobcem požadovaná zadávací

dokumentace k veřejné zakázce obsahuje utajované informace uvedené v nařízení č. 522/2005 Sb., neboť zakázka je spojena se zvláštními bezpečnostními opatřeními a souvisí s ochranou základních bezpečnostních zájmů státu. Žalobcem požadovaná zadávací dokumentace obsahuje informace, jejichž případné vyzrazení, či zneužití může být nevýhodné pro zájmy ČR a může vést ke zmaření, ztížení nebo ohrožení prověřování nebo vyšetřování ostatních trestných činů nebo usnadnění jejich páčání. Poukázal na definici utajované informace v § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací, která ji vymezuje jako informaci v jakémkoliv podobě zaznamenané na jakémkoliv nosiči, označené v souladu s tímto zákonem, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu ČR nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací. Konkrétně předmětem řešení této zakázky je vytvoření nástrojů programového a elektronického vybavení pro určení typu šifrované komunikace, její následné dekódování a vyvinutí nových metod a nástrojů pro odhalování a vyšetřování případů kybernetické kriminality a ochrany informačních systémů před kybernetickými hrozbami. Výsledky projektu budou využity v rámci plnění úkolů bezpečnostních složek státu. Jedním z cílů zakázky je vyvinutí nových metod a nástrojů pro odhalování možností aktivních útoků, kybernetických hrozeb a vytvoření efektivní ochrany před nimi.

S odkazem na body č. 8 a č. 11 přílohy 1 nařízení č. 522/2005 Sb., uvedl, že operativně pátrací prostředky využívané k zabezpečení základního poslání bezpečnostních sborů splňují v nařízení uvedenou charakteristiku důležité schopnosti, proto jejich utajení umožňuje přímo citované nařízení.

Konstatoval, že před vyhlášením zakázky bylo postupováno v souladu s § 69 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně utajovaných informací. Národní bezpečnostní úřad byl řádně o záměru zadat ji informován a k jejímu zadání neměl výhrady. Zároveň Národní bezpečnostní úřad konstatoval, že důvod pro použití obecné výjimky z působnosti zákona o veřejných zakázkách je dán tím, že zadávací dokumentace obsahuje utajované informace. Rovněž se vyjádřil k uveřejnění písemné výzvy k podání nabídek ve zjednodušeném podlimitním řízení tak, že by tímto způsobem došlo k vyzrazení utajované informace neoprávněné osobě. O zadání zakázky byla rovněž informována vláda na zasedání dne 6.8.2014.

Zdůraznil, že důvodem pro její zadání bylo zvýšené zneužívání datových komunikací k páčání různých druhů trestné činnosti. Proto je zapotřebí se zaměřit na prevenci zneužití internetu jako zbraně, např. útoky na síť a subjekty v rámci kritické infrastruktury státu.

Závěrem shrnul, že poskytnutí zadávací dokumentace k zakázce by ohrozilo utajované informace obsažené v bodech č. 8 a č. 11 přílohy 1 nařízení č. 522/2005 Sb. Rovněž by ohrozilo dosažení požadovaného výsledku výzkumného projektu a jeho využití bezpečnostními složkami státu, zejména, ale nikoliv výlučně, protože kontext i vymezení výzkumných potřeb umožňuje rekonstruovat informace o taktice bezpečnostních služek, operativně pátrací činnosti a o schopnostech i limitech těchto složek při naplňování jejich úkolů.

O rozkladu, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (rozklad ze dne 18.11.2014) rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že předmětem zakázky není žádná utajovaná informace dle bodu 8 a 11 přílohy 1 nařízení č. 522/2005 Sb. Dospěl totiž ke shodnému závěru jako správní orgán I. stupně, že informace, jejichž poskytnutí žalobce požaduje, jsou utajované. Splňují totiž obě podmínky § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací, tj. jak podmínku formální

(uvedení informace v seznamu utajovaných informací), tak podmínku materiální (umožňuje rekonstruovat informace o taktice bezpečnostních složek, operativně pátrací činnosti a o schopnostech a limitech těchto složek při naplňování jejich úkolů a její vyobrazení může způsobit újmu bezpečnostním zájmům ČR). S poukazem na § 158b trestního řádu uvedl, že jedním z operativně pátracích prostředků je sledování osob a věcí, přičemž věcí je také počítač. V citovaném zákonném ustanovení je „sledování osob a věcí“ definováno jako získávání poznatků o osobách a věcech prováděných utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky, zahrnujícími i sledování komunikace. Dovodil tak, že použití předmětu výzkumu příslušnými složkami Policie současná právní úprava umožňuje.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 7 informačního zákona je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací se pro účely tohoto zákona rozumí utajovanou informací informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyobrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).

Výše uvedené ustanovení § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací vymezuje pojem „utajovaná informace“ za pomoci dvou kumulativně stanovených podmínek, a to podmínky materiální (vyobrazení či zneužití informace může způsobit újmu zájmům České republiky, nebo může být pro tento zájem nevýhodné) a podmínky formální (je uvedena na seznamu utajovaných skutečností).

Pojem „nevýhodné pro zájmy České republiky“ je definován v § 3 odst. 5 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací tak, že nevýhodné pro zájmy České republiky je vyobrazení utajované informace neoprávněné osobě nebo zneužití utajované informace, které může mít za následek zmaření, ztížení anebo ohrožení prověřování nebo vyšetřování ostatních trestných činů než uvedených v odstavci 4 písm. f) nebo usnadnění jejich páčání.

Seznam utajovaných informací byl stanoven nařízením č. 522/2005 Sb., a slouží pro označení jednotlivých skutečností jako utajovaných a pro klasifikaci jednotlivých druhů utajovaných skutečností do stupňů utajení. Utajovanou informaci klasifikuje v rámci jednotlivých stupňů utajení původce, a to tím stupněm utajení, který v případě jejího vyobrazení nebo zneužití odpovídá závažnosti možného způsobení újmy zájmu České republiky, nebo nevýhodnosti pro zájem České republiky.

Žalobcem požadované informace jsou dle rozhodnutí správních orgánů utajovanými informacemi na základě § 3 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací a bodů č. 8 a č. 11 přílohy č. 1 nařízení č. 522/2005 Sb. Podle § 3 odst. 5 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací nevýhodné pro zájmy České republiky je vyobrazení utajované informace neoprávněné osobě nebo zneužití utajované informace, které může mít za následek zmaření, ztížení anebo ohrožení prověřování nebo vyšetřování ostatních trestných činů než uvedených v odst. 4 písm. f) nebo usnadnění jejich páčání. Příloha č. 1 bod 8 nařízení č. 522/2005 Sb., jako utajované informace vymezuje informace o přípravě, použití a výsledku použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků, se

zařazením do stupně utajení V-D. Příloha č. 1 bod 11 nařízení č. 522/2005 Sb., jako utajované informace vymezuje informace o technických prostředcích a zařízeních zajišťujících použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků, o jejich výzkumu, vývoji a výrobě, včetně technické dokumentace, informací o přípravě k jejich používání a finančním zabezpečení jejich pořízení a provozu, se zařazením do stupně utajení V-D. Předmět žalobcoví žádosti je tedy utajovanou skutečností po právu, pokud splňuje výše uvedené podmínky.

Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Meze práva na informace jsou v projednávané věci vymezeny jednak zákonem o ochraně utajovaných informací, který stanoví, co je utajovanou skutečností, jednak zákonem o svobodném přístupu k informacím, který ve svém ust. § 7 určuje, že utajované skutečnosti povinný subjekt neposkytne. Účelem zákona o ochraně utajovaných informací je právě zajistit, aby byly utajeny všechny skutečnosti, jejichž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Prostor daný zákonem ke správnímu uvážení při podřazení konkrétní skutečnosti pod konkrétní položku seznamu utajovaných skutečností však nesmí být zneužit k utajení takové skutečnosti, která nesplňuje podmínky § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných skutečností.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení jím požadovaných informací jako utajovaných informací.

Soud má za to, že v dané věci ze správních rozhodnutí srozumitelně a určitým způsobem vyplývá, že žalobcem požadované informace jsou utajené v souladu se zákonem, tedy že se nejedná o svévolné utajení skutečností, které by zákonné podmínky utajení nenaplněly. Správní orgán I. stupně, s jehož právním posouzením se žalovaný ztotožnil, jako důvod pro odepření informací žalobci konkrétně uvedl, že předmětem řešení veřejné zakázky (tj. výsledek projektu) je vytvoření nástrojů programového a elektronického vybavení pro určení typu šifrované komunikace, její následné dekodování a vyvinutí nových metod a nástrojů pro odhalování a vyšetřování případů kybernetické kriminality a ochrany informačních systémů před kybernetickými hrozbami. Dále, že jedním z cílů zakázky je vyvinutí nových metod a nástrojů pro odhalování možností aktivních útoků, odhalování kybernetických hrozeb a vytvoření efektivní ochrany před nimi. Přičemž výsledky projektu budou využity v rámci plnění úkolů bezpečnostních složek států.

Soud se ztotožnil s právním posouzením věci správními orgány tak, že žalobcem požadované informace spadají pod seznam utajovaných informací uvedených v bodech č. 8 a č. 11 přílohy 1 nařízení č. 522/2005 Sb., neboť i požadovaná zadávací dokumentace zakázky obsahuje informace týkající se operativně pátracích prostředků využívaných k zabezpečení základního poslání bezpečnostních sborů, tudíž splňují v nařízení uvedenou charakteristiku důležité schopnosti, proto jejich utajení umožňuje přímo citované nařízení. Vzhledem k tomu, že žalobcem požadované informace jsou obsaženy ve výše uvedeném seznamu utajovaných informací, má soud shodně se správními orgány zato, že formální podmínka definice utajované informace obsažená v § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací zde byla naplněna.

Soud dospěl ke shodnému názoru jako správní orgány, že v případě poskytnutí zadávací dokumentace žalobci by mohlo dojít k ohrožení požadovaného výsledku

výzkumného projektu a jeho využití bezpečnostními složkami státu. Kontext i vymezení výzkumných potřeb totiž umožňuje rekonstruovat informace o taktice bezpečnostních složek, operativně pátrací činnosti a o schopnostech i limitech těchto složek při naplňování jejich úkolů a jejich vyjádření může způsobit újmu bezpečnostním zájmům ČR. Soud se i s touto materiální podmínkou definice utajované informace obsažené v § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací ztotožnil.

Žalobce v závěru žaloby uvedl, že předmětem jeho žádosti není studie zakázky, nýbrž pouze její zadání a následně použil příměr, že požaduje to, co by chtěla Policie ČR umět, nikoli to, co umí. Soud shodně se správními orgány konstatuje, že zadávací dokumentace obsahuje pokyny, jakým způsobem má zadavatel příslušnou zakázku provést. Z logiky věci tak vyplývá, že zadávací dokumentace obsahuje veškeré podstatné náležitosti, tj. obsahuje základní požadavky na systém dekódování šifrovaných datových komunikací.

Soud zdůrazňuje, že v daném řízení je oprávněn pouze k přezkoumání skutečnosti, zdali informace, které žalobce na základě své žádosti požaduje, žalovaný oprávněně dle § 7 informačního zákona odmítl poskytnout, tj. soud pouze přezkoumává, zdali informace, které žalobce požaduje, jsou utajenými informacemi a tudíž informacemi, které mu nelze poskytnout. Soud není oprávněn hodnotit, zdali tyto informace bude moci Policie ČR bezprostředně používat a jakým konkrétním způsobem. Proto se soud pro nadbytečnost nebude zabývat námitkou zneužití zakázky za účelem získání finančního prospěchu třetích osob. Soud pouze podotýká, že správní orgány logicky a srozumitelně vysvětlily důvod zadání této veřejné zakázky tak, že vzrůstá zneužívání datových komunikací k páčání různých druhů trestné činnosti, kdy útočníci aktivně do datových komunikací zasahují, proto je nezbytné vyvíjet preventivní nástroje k boji proti tomuto druhu kriminality. Navíc pokud žalobce nemá k dispozici žádné informace o dané zakázce, pak se soudu jeho tvrzení o bezprecedentním plýtvání veřejnými prostředky jeví jako ryze spekulativní.

Závěrem soud podotýká, že nesouhlasí ani s žalobcovým výkladem § 158b odst. 1 písm. b) trestního řádu tak, že odposlech telekomunikačního provozu není sledováním osob a věcí ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Ustanovení § 158b odst. 1 písm. b) ve spojení s § 158d odst. 1 věta první trestního řádu stanoví orgánům činným v trestním řízení oprávnění v řízení o úmyslném trestném činu používat operativně pátrací prostředky, kterými se rozumí mj. sledování osob a věcí. Sledováním osob a věcí se podle trestního řádu zásadně rozumí získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky. Soud nezastává žalobcův právní názor, že pod pojem sledování věcí dle výše citovaných zákonných ustanovení nelze podřadit i počítač. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. ÚS 3812/12, kde ve druhé a třetí právní větě k § 158d trestního řádu Ústavní soud uvedl, že: „Z hlediska ústavněprávní kontroly je podstatné, že soud ve svém povolení dostatečně jasně specifikoval okruh počítačů, které mají být sledovány.

V rámci sledování elektronických zařízení z povahy věci plyne, že předmětem sledování budou právě data na těchto zařízeních uložená, jejichž otisk lze pořídit za využití utajené operativně pátrací techniky. Pořízení otisku elektronických dat lze postupem dle § 158d odst. 3 trestního řádu, pokud jde o data na sledovaných počítačích, již uložena, nikoli o data telekomunikačního provozu“.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. března 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková